

Intergalaktická knihovna na Zemi. Co se stane, když lidé vypnou televizi a začnou používat mozek

- CZ24 News | 10. listopadu 2023

Ačkoliv je Země už dlouhý tisíce let říší otupělosti a nevědomosti, jelikož ji ovládají entity, který chtějí mít lidstvo přesně v tomhle stavu za účelem manipulace a ždímání energie, entity z té “druhé strany barikády” se vždycky snažily působit opačným směrem a přinášet lidem vědomosti, který by jim umožnily pochopit toho víc o vlastní situaci a alespoň částečně se vymanit z těch okovů, do kterých se vlastní nevědomostí a pohodlností nechali uvrhnout.

Tohle je vlastně základní dynamika těch dvou stran v kostce. STS se snaží udržovat vědomosti lidí na minimu, protože to slouží jejich účelu, což je manipulace a využívání lidí k vlastním potřebám. STO se naopak snaží lidem vědomosti předávat, protože jejich motivací je pomoci nám se vyvíjet.

Způsobů, jakějma se sem takový informace dostávají, je poměrně dost, ale dají se rozdělit do dvou kategorií, kterejm můžeme říkat třeba **inkarnace** a **komunikace**. Inkarnace je, když se entita rozhodne “**narodit se jako člověk**” s plánem *rozpomenout se* na aspekty vlastní existence nebo minulosti, který lidem na Zemi obvykle zůstávají skrytý (nebo je nezapomenout). To vede k širšímu chápání reality, než mají ostatní, a tenhle člověk pak může těm ostatním předávat svoje vědění a tím pozvednout celou společnost – když se zadaří.

Takhle vznikly asi všechny velký náboženství, ačkoliv jejich schopnost udržet původní myšlenku a nezdegenerovat byla, obzvlášť na západní polokouli, dost mizerná. Degenerace a proměna v zákeřný systémy ovládání lidí obvykle netrvala víc než pár století. Výsledky jsou tragický.

Je to v principu podobný jako nalejt trochu vína do kýble sraček. Na jednom místě máte chvíli víno. Jak se to pomalu rozlejí okolo, je v tom čím dál tím míň vína a čím dál tím víc sraček, a dřív nebo pozděj máte všude zase jenom sračky. Tak nějak funguje vývoj náboženství.

Ten efekt je teda krátkodobej, takže se musí často opakovat, aby se něčeho dosáhlo. Takže se to opakuje a čas od času se objeví někdo, kdo se pokouší lidem vysvětlit, že by bylo dobrý, kdyby se přestali pořád navzájem vraždit a hádat se o kravinách, a našli si občas taky nějakou jinou zábavu.

Tenhle princip tu fungoval i v menším měřítku, tj. víc “lokálně”, kde měl někdy větší výdrž, ale zase menší dopad. Což je korelace, která samozřejmě není náhodná, protože čím větší dopad, tím větší snaha manipulátorů v zákulisí o infiltraci a konverzi každého takovýho hnutí v nějakou zkaženou úchylnost. Judaismus, křesťanství a islám jsou perfektní příklady myšlenkovejch forem, který se zvrhly a jsou už dávno pod nadvládou psychopatů. Zbyly z toho jen takový destruktivní égregory.

Druhej způsob šíření pozitivně konstruktivních informací, *komunikace*, spočívá **v kontaktu bytostí mimo zemskou sféru s lidma na Zemi**. To má opět různý formy. V minulosti existovala spousta případů, kdy bytosti z jinejch planet fyzicky spolupracovaly s lidma na Zemi a učily je. Někdy ve větším rozsahu a vedly celou civilizaci, ale často komunikovaly jen s menšíma skupinkama, který měly zájem o vědění, v širším prostředí, který bylo obecně orientovaný na méně produktivní počiny.

Takový skupinky lidí žily odděleně mimo civilizaci právě proto, aby mohlo ke kontaktu docházet a

nezpůsobovalo to konflikty s ostatními lidmi, kteří na cokoli, co nechápali, reagovali strachem, kterej vzápětí vedl k násilí. Tyhle skupiny si často předávaly vědomosti jen ústně, ale někdy je i sepisovaly.

Informace sem teda vždycky přicházely ze všech možných zdrojů a koutů vesmíru, a obvykle kdo měl zájem takový informace najít, ten se k nim nějak dostal. Před ostatními se často musely tajit, což komplikovalo jejich dlouhodobý přežití, a když se netajily, následovala obvykle rychlá korupce. Takže se to musí dělat pořád znova a dokola, *což se taky dělá*.

V posledních sto letech, jak se procesy, který jsou na planetě v chodu, blíží ke svému vyvrcholení, se ten přísun informací zintenzivnil, jednak proto, že to situace vyžaduje, a jednak proto, že aspoň malá část lidstva se oproti zbytku vyvíjí závratnou rychlostí a kapacita pro chápání předávaných informací se značně zvýšila, stejně jako schopnost je zaznamenávat a šířit. Díky technologii se informace předané téměř komukoli na planetě můžou snadno a rychle dostat i k většině ostatních. (Jestli se o to většina ostatních bude *zajímat*, je samozřejmě úplně jiná otázka.)

Přestože to teda na první pohled může vypadat, že pokud jde o metafyzickou realitu a nějaký ten "vesmírný řád" a jejich chápání, lidstvo značně tápe, a mnozí by si mohli myslet, že relevantní informace a vědomosti tu prostě *chybí*, **skutečností je, že tu vlastně máme celkem slušnou intergalaktickou knihovnu pro kohokoli, kdo se obtěžuje vypnout televizi a začít místo ní používat mozek.**

Máme tu informace pocházející ze spojení s nějakým "vyšším já", z komunikací s mimozemskými nebo hyperdimenzionálními bytostmi, z hypnotické regrese do "minulých" životů, včetně životů na jiných planetách atd., a z různých jiných zdrojů.

Co mě v poslední době zaujalo, je jakou to má všechno úžasně propracovanou strukturu a jak je to promyšlený. Uvědomil jsem si, že ty informace sem neproudí náhodně, podle momentální nálady kohokoli, kdo se v tom zrovna rozhodne nějak angažovat. **Všechno je to evidentně promyšlený, pečlivě naplánovaný a překvapivě organizovaný.**

Samozřejmě že jsou tu pořád i ty destruktivní síly, který se to neustále snaží zamlžit, zmást a překroutit, ale když toho člověk prostuduje určitý množství a podívá se na to z nějakýho odstupů, až ho zamrazí z toho, jak je to všechno geniální.

To sice pochopitelně ocení jen nepatrný fragment populace, ale to už je otázka svobodný vůle – dávat pozor nebo ignorovat, snažit se vyvíjet nebo líně proplovat životem. Ale je to tu. V určitém bodě si člověk s úžasem uvědomí, jaká ohromná, koordinovaná síla stojí za tím totálně nenápadným vzdělávacím programem na Zemi. Je to o to impozantnější, že všechna ta snaha existuje kvůli jen relativně malé hrstce lidí, kteří ji dokážou nějak zúžitkovat.

Ten širší pohled, z nějž člověk zahlídne celou tu strukturu a uvědomí si její promyšlenost, vede k uklidňujícímu, ale zároveň pokornému zjištění, že ***něco, ať už je to cokoli, tu na nás opravdu dohlíží a pomáhá nám*** (ačkoli jsme *převážně* banda destruktivních dementů). A to *něco* má zjevně nesrovnatelně vyšší inteligenci než opičky *Homo Zabajens*.

Vědomosti, který sem proudí, jsou evidentně zaměřené nejen na toho konkrétního člověka, kterému jsou předávány, ale hlavně skrz něj na celý lidstvo. **Když se na ně podíváme jako na celek, tak vidíme, že se věci nevysvětlují každému stejně, od nějakýho "začátku", ale každému se předává něco trochu jinýho, aby si to lidi časem mohli dát všechno dohromady a získat mnohem širší chápání situace.**

To vědění sem přichází z různých (i když evidentně spolupracujících) zdrojů v různých formách, a pokaždý se vysvětluje nějakou trochu jinou aspekt reality, nebo je to podaný z jiného pohledu. Do nějaký míry to musí být přizpůsobený době, místu, a podmínkám toho, kdo ty informace dostává, aby byl schopný to pochopit, ale zjevně je bráno v úvahu víc než to.

Potenciálně užitečných informací existuje nekonečný množství, ale pozemšťanům se samozřejmě v danou chvíli musí předávat to, na co jsou "připravení" a co jsou schopni v danou chvíli pochopit – a to nejen ten konkrétní příjemce těch informací, ale lidstvo obecně. **Každá nová dávka informací pak staví na základech, který vznikly z těch předchozích dávek, a ty informace na sebe navazují a doplňují se, ačkoliv každá dávka přijde někde úplně jinde než ta předchozí.**

Celkový objem všeho toho nahromaděného vědění je tak ohromný, že ho žádný člověk nemůže vstřebat sám, takže každému dostane jen nějakou fragment a lidstvo jako celek si to musí postupně poskládat dohromady a zorientovat se v tom.

Genialita je v tom, že podle toho, kolik pozornosti a energie tomu kdo věnuje, má každému možnost se na jednu stranu dostat hodně daleko, ale na druhou stranu to kompletně ignorovat a ničeho z toho si ani nevšimnout. Ty informace sem proudí tak nenápadně, že většina lidí skoro o ničem z toho vůbec neví, a můžou se soustředit na svoje každodenní dramata, ze kterých se potřebují učit nějaký základnější lekce. Ten, koho to zajímá a začne pořádně hledat, má ale v dnešní době přístup k ohromné knihovně, která tu postupem času nepozorovaně vznikla.

To, že k těm informacím každému přistupuje jinak, není nějaká "vada" jedné nebo druhé. Každému je na jiné úrovni a hlavní pointou těchto existence je svobodná vůle, takže si každému může vybrat, čím se chce v životě zabývat. A máme tu poměrně širokou škálu nějaký "duchovní vyspělosti".

Vědomosti by měly být nabízeny komukoli, kdo o ně má zájem - ne "přikazovaný" nebo jakkoliv komukoli vnucovaný. V tom spočívá selhání všech náboženství, který přešly od "dělení se o vědomosti" k "šíření ideologie". Jakýkoliv "povinný vědomosti" jsou nástrojem manipulace.

Knihovna prostě je. Kdo chce, může do ní jít a číst, a kdo nechce, nemusí. Jakmile někdo začne jiným říkat, čemu musí věřit a čemu ne, a dokonce jim vyhrožovat, že se jim něco špatného stane (třeba půjdou do "pekla"), když nebudou věřit tomu "správnému", stává se z něj manipulátor a je jasně na cestě [STS](#), i kdyby náhodou šířil i nějaký rozumný myšlenky.

Vzdělávání ostatních je aspektem STO; *přikazování ostatním* je STS. STS vzdělává jen sebe, za účelem větší moci nad ostatními. Knihovna je v principu STO; organizované náboženství je STS, obzvlášť když obsahuje jakýkoliv "přikázání". Je to klasický parazitický systém, kde malá skupina ovládá ten zbytek, kterému diktuje pravidla (kterými se obvykle sama neřídí).

Antivirus funguje taky jako knihovna. Je to nabídka informací. Co si z nich kdo vezme, je na každém jednotlivci, a jestli si někdo třeba myslí, že jsou to všechno hovadiny, je to jeho právo a nám je to úplně jedno. Že u někoho ty informace nepadnou na úrodnou půdu, není náš problém. Vždycky se najde spousta jiných, kterým to něco dá. Nejspíš každému něco trochu jiného, protože každému je trochu jinde, ale to není problém. Každému si jde vlastní cestou a knihovny se nečtou podle abecedy.

Intergalaktická knihovna je obrovská, a když na ni člověk poprvé narazí a začne si v ní číst, je obvykle dezorientován, protože se ocitá tváří v tvář nepřehlednému množství informací, který hned nedokáže poskládat do koherentního celku. Často potom dospěje k závěru, že jsou to nesmysly.

STO knihovna se samozřejmě nelíbí STS parazitům, protože odhaluje jejich lži, takže paraziti se všemožně snaží tu knihovnu sabotovat přepisováním informací a vkládáním lživých knížek. To je

jeden důvod, proč je začínající hledač zmaten.

Druhej důvod je, že vesmír je nekonečně komplexní a nedá se nijak stručně popsat a vysvětlit někomu ve 3D, a proto se v informacích zorientuje jen ten, kdo tomu věnuje dostatek času, aby dokázal skloubit zpočátku zdánlivě protichůdný informace. Kdo se nechá rychle odradit, ten ještě nejspíš potřebuje nějaký další lekce, než se dostane na úroveň potřebnou pro pochopení určitých konceptů.

Vesmíry, dimenze, různý úrovně existence - to všechno je tak rozmanité, obsahuje tolik aspektů, a dá se popsat z tolika různých pohledů, že není možný nějak jednoduše říct, s absolutní jistotou, "funguje to takhle a takhle". Kdokoliv řekne: "Tohle je ta jediná pravda, a celá pravda", je idiot, a ještě navíc nebezpečnej, a společnost by si na něj měla dávat sakra bacha, protože jinak ten idiot nejspíš brzo napáchá hodně škody.

Vědomosti z vyšších úrovní jsou **vodítka a náměty k zamyšlení a vlastnímu studiu**. Nikdo by jim neměl věřit jen proto, že zní hezky. S tím si bohužel většina lidí neumí poradit a buď se rozhodnou, že tomu *uvěří*, ale nijak to nepřezkoumají, a tím pádem to nechápou do žádný hloubky, nebo se rozhodnou, že je to všechno *blbost*, vykonstruují si pár rádoby-chytrejch argumentů *proč* je to blbost (o který se extrémně rádi dělí v komentářích na Internetu, ačkoliv to nikoho nezajímá), ale stejně jako ta první skupina, nestráví ani 5 minut jakýmkoliv upřímným zkoumáním nebo hledáním. Obě skupiny jsou na tom vlastně úplně stejně - byly vystaveny novým informacím a neobohatilo je to vůbec o nic. To je taková klasika lidský tragédie na týhle Zemi.

To, jak různí lidé reagují na stejný informace z vyšších rovin, je vůbec kuriózní. Někdo intuitivně okamžitě ví, co je pravda a co ne. Někdo to pečlivě analyzuje ve světle mnoha dalších informací a dospěje k nějakému "vzdělanému" závěru. Pro někoho je to v rozporu s jeho vírou, a tak jen hledá nějaký rychlý vysvětlení, "proč to nemůže být pravda". Někdo nad tím dlouho dumá a není si jistej. A někoho to celý vůbec nezajímá.

Když se na to podíváme z pohledu duše, která má za sebou stovky inkarnací, tak některý ty informace spustí nějaký podvědomý vzpomínky. Předchozí inkarnace jsou sice z aktivní paměti "blokovány", protože jinak by výuka na Zemi nefungovala jak má, ale někde v podvědomí to tam všechno je a ta duše ví, jak to všechno zhruba funguje, protože s tím má nějaký zkušenosti.

Může se teda stát, že když narazí na určitý informace, podvědomě si na něco vzpomene, i když tak úplně neví, na co, a v tu chvíli prostě ví, že ty informace jsou pravdivý, ačkoliv nedokáže říct, proč to ví. To se stává o to víc, o co víc má duše zkušeností. Je tom potom ani ne tak o *analýze* těch informací, jako spíš o tom, že si ten člověk "vzpomíná" na něco, co už ví.

Tady se pak nabízí jednodušej důvod, proč některým lidem ty informace nedávají žádný smysl a kategoricky je odmítají. Obzvlášť v případě omezených portálů k žádnému rozpomenutí se nemůže dojít, protože není *na co* se rozpomenout. Pokud za sebou OP nemá žádný předchozí inkarnace, tyhle informace pro něj nutně budou naprosto nepochopitelný, protože zkrátka nejsou součástí jeho reality. Tím by se vysvětlovalo, proč určitá část lidí absolutně není schopná takový informace zpracovat a nedokáže na ně ani nijak smysluplně reagovat, a dočkáte se od nich jen prázdných pohledů, podrážděný racionalizace, nebo posměchu.

Lidstvo si v posledních zhruba deseti tisíciletích prošlo fází, kdy vědomosti mizely, jak mentalita lidí upadala hlouběji do hmoty. Teď se opět dostalo do fáze, kdy aspoň u jeho části zájem o vědění a spirituální úroveň stoupá, a s tím roste celkový chápání spirituálních témat, což potom umožňuje přísun dalších, pokročilejších konceptů a vědomostí.

Podíváme se na příklady toho, co se k nám v posledních zhruba sto letech dostalo za informace a jakým způsobem, a jak do sebe zapadají a navazují na sebe. Neboli jak vzniká ta intergalaktická knihovna na Zemi.

Edgar Cayce

Jak už tu bylo řečeno, Cayce měl celkem unikátní napojení na svoje vyšší já (což v podstatě znamená, že měl informace z 6D, k čemuž se vrátíme jindy). Chtěl pomáhat lidem a žádal o nějaký způsob, jak by jim moh pomoci, o nějakou asistenci z vyšších úrovní. Takhle zjistil, že se dokáže snadno dostat do transu a tohle spojení navázat.

Spolupracoval s pár lidma, kteří mu pokládali předem připravený otázky, na který on v transu odpovídal. Jelikož se ukázalo, že odpovědi takhle získané byly velmi přínosné a vedly k úspěšnému řešení problémů, získal si slušnou pověst a lidi se k němu sjížděli s žádostmi o pomoc, obzvláště se zdravotními problémami nebo nějakými těžkými životními situacemi.

Cayceho vědomí se dokázalo napojit na duši toho člověka a získat přístup k její minulosti (a to i v případech, kdy toho člověka ani nepotkal a měl třeba jen dopis nebo fotografii). Takhle přicházely informace z minulejších životů a karmický souvislosti, který se týkaly současných problémů.

Cayceho (nad)vědomí poskytovalo rady a doporučení, který, když se jich tazatelé drželi, vedly k napravení problémů včetně zdravotních, se kterými si ani doktoři nevěděli rady. Cayceho hlavní motivací bylo pomáhat jiným, ale jako víceméně "vedlejší" efekt se takhle hromadily informace jak o reinkarnaci a karmě jakožto konceptech, tak o historii lidstva, skrz okolnosti těch minulejších životů.

Kromě jiného se často naráželo na životy v Atlantidě a nakupilo se jich postupně takový množství, že to vzbudilo zájem skupiny kolem Cayceho a zaměřili se i na samostatný výzkum Atlantidy, který prováděli prostřednictvím sezení specificky věnovaných tomuhle tématu. Stejně tak vyplouvaly na povrch informace o jiných historických obdobích, jako starověkém Egyptě a podobně.

Cayce sám byl křesťansky založený a některé informace takhle získané mu zrovna moc nevoněly, protože tak úplně nezapadaly do jeho pohledu na svět. Jelikož ale ty rady poskytnuté v transu evidentně pomáhaly lidem, což pro něj bylo to hlavní, pokračoval v tom celý život.

Sice sám možná nevěděl, *co přesně* skrz něj mluví, a měl o všem, aspoň ze začátku, všelijaký pochyby, ale jelikož to "fungovalo", tak v tom pokračoval, a jak se postupem času ukázalo, historické informace takhle získané měly neuvěřitelnou konzistentnost, a informace ze sezení deset-dvacet let od sebe do sebe dokonale zapadaly, aniž by si toho on sám byl vědom, než si toho všimnul někdo, kdo ty texty zkoumal.

Takhle se k nám v první polovině 20. století dostala spousta materiálu o reinkarnaci a historii období a míst, o nichž nám oficiální věda nedokáže říct nic kloudného, neboli spousta informací, který se žádnou "normální" cestou (jako hrabat se v zemi a pak si něco vymyslet) nedaly získat.

Elisabeth Haich

V roce 1953 vyšla poprvé kniha *Zasvěcení*, v níž Elisabeth Haich popisuje jeden ze svých předchozích životů, kdy byla dcerou faraona ve starém Egyptě. Je to nahlídnutí nejen do Egypta v době, kdy tam ještě vládli potomci Atlanťanů, ale i do vědění, kterým tenkrát disponovali.

Zasvěcení popisuje, že před Egyptem existovaly vyspělejší civilizace a že ta současná je v úpadku a

vědění se ztrácí, a že teprv za tisíce let zase přijde doba, kdy se vědění bude vracet. Píše se tu o zapomenutej historii a zákonech vesmíru a mnoha věcech, který v polovině 20. století patřily oficiálně jen do říše fantazie. (No, "oficiálně" tam asi patří pořád, ale tu oficiálnost už parazitům zdaleka tolik lidí nežere.)

O tehle knížce, včetně několika úryvků z ní, už jsem psal [tady](#), takže to teď nebudu víc rozvádět. Byla dalším fragmentem návratu ke skutečnému vědění, mimo rámec materialistický demence, která se tu naplno zabydlela.

Orfeo Angelucci

V 50. letech tomuhle nebohému chlápku převrátilo život naruby to, že ho navštívili mimozemšťani. Prostě ho takhle jednou cestou z práce přiměli, aby zastavil auto na relativně opuštěném místě (trochu ironicky v okolí Hollywoodu), a tam mu prostřednictvím nějaký holografický projekce předali první zprávu.

Orfeo z toho byl značně zmatenej, protože na něco takovýho rozhodně nebyl připravenej, ale součástí zprávy bylo, že se o ni má podělit s ostatníma. Jeho žena z toho byla ještě zmatenější, ale věřila mu, nicméně šťastná z toho moc nebyla, protože celá záležitost měla na jejich rodinu dost chaotickéj dopad.

V 50. letech (prakticky středověk) tohle nebyla žádná prdel, takže když se Orfeo o svůj zážitek podělil s lidma v práci a dostalo se to do novin, sklídl převážně jen posměch. V práci naštěstí dobrosrdečnej, ale prakticky nikdo mu nevěřil. Našlo se ale i pár lidí, který mu věřili a zajímalo je to, a Orfeo byl odhodlanej předat zprávu, kterou měl předat, takže se snažil ty informace publikovat.

Během několika let došlo k několika dalším kontaktům, při nichž bylo Angeluccimu sděleno víc, a při jednej příležitosti ho dokonce naložili do nějaký kosmický lodi a vzali ho na svoji planetu. Tihle emzáci vypadali podobně jako lidi, akorát tak nějak "vznešenějc", částečně díky tý energii, co z nich vyzařovala. Orfeův dojem z nich by se dal přirovnat k dojmu, jakěj máte z elfů v Pánovi Prstenů.

Při týhle návštěvě, která trvala asi dva tejdny, měl Orfeo pocit, že tohle všechno je mu hrozně povědomý, že to vlastně zná, a postupně si vzpomněl, že je "jedním z nich", neboli že měl za sebou nějakou existenci jako človíček z týhle civilizace, a jeho inkarnace na Zemi a kontakt s těmahle emzákama – svojí "rodinou" – není žádná náhoda, ale plán.

Ke konci svýho pobytu Orfeo pochopil, že byl prostě členem "týmu MZ", a že byl dokonce v týhle vzdálený civilizaci celkem významnej. Vnímál, pamatoval si, že tam patří – ale zároveň věděl, že jeho současná role je Orfeo Angelucci na Zemi, kde má nějaký úkol.

Později došlo i na to, že několik jeho nevěřících kolegů z práce dostalo důkaz o tom, že si Orfeo nevymejšlí, což je samozřejmě šokovalo, ale nezbejvalo jim než to přijmout. **Orfeo svůj příběh sepsal v knize *Secrets of the Saucers*, která vyšla v roce 1955.**

Je to dost zajímavá knížka, která předběhla dobu a prezentovala informace, který tenkrát strávil málokdo. Téměř nikdo tomu příběhu nevěřil, ale i tak to mělo svůj účel. **Bylo to součástí přípravy na všechno to, co mělo přijít v následujících desetiletích, součástí plánu.**

Když si tu knihu přečtete dnes, tak už zdaleka není tak šokující, jako byla tenkrát. Kdo má se čtením v intergalaktické knihovně už nějaký zkušenosti, ten rychle rozpozná, že všechno v týhle knížce dává smysl v kontextu všech těch ostatních knih v knihovně. Je dneska téměř neznámá, ale rozhodně stojí za přečtení. Je relativně krátká a čte se snadno, a je zajímavý už jen číst to dnes s vědomím, že něco takovýho vyšlo v roce 1955, což působí celkem neuvěřitelně.

Kdyby se někdo chtěl s příběhem Orfea seznámit trochu víc, aniž by musel číst celou knížku, tak to bylo celkem dobře zpracovaný na [Astonishing Legends](#).

Seth / Jane Roberts

Od počátku 70. let vycházely knížky Jane Roberts, známý souhrnně pod názvem *The Seth Material*, což byl i název té první. Jedná se v principu o klasické channeling – Jane byla v transu, její manžel pokládal otázky, a skrz Jane mluvila entita, která si říkala Seth. Výsledkem dlouhodobé operace tohoto páru bylo asi 30 knížek, který vycházely postupně v období zhruba 30 let.

Seth se prezentoval jako vyšší aspekt samotný Jane, a velkou částí jeho materiálu bylo právě vysvětlení komplexity a struktury duše. (O čemž je v dohledné budoucnosti v plánu celý článek.) Ukazuje, že naše lineární představa o čase a duši a jejím vývoji je *extrémně zjednodušená*.

V jedné části jedné knihy nechal Seth skrz Jane mluvit nějaký další aspekt jejich “já”, který byl podle něj na vyšší úrovni než Seth, jen tak pro demonstraci. Projev této entity byl viditelně odlišný od Setha a v mnoha směrech mi dost připomínal Ra a Cassiopejce.

V Sethově materiálu se ještě neobjevuje těch 7 úrovní (“density” – 1D-7D), takže v tomhle směru není popsáno, kam co patří, ale tahle vyšší složka dobře zapadala do představy o 6D, a Seth sám sebe zařadil někam mezi, což by odpovídalo 4D-5D.

To není až tak podstatný, ale Seth tady ukázal, že spolu můžou komunikovat tři entity (Jane, Seth, a ta ještě “vyšší”), který mají na jednu stranu každá vlastní individualitu, ale zároveň jsou různě pokročilejšími aspekty jedné “duše”. A v podstatě můžeme říct, že ten pokročilejší aspekt je “já z budoucnosti”, a z jeho pohledu ten méně pokročilý je “já z minulosti”.

Což nijak nebrání jejich vzájemné komunikaci a zachování si vlastní individuality, neboť čas, tak jak ho vnímáme my, je 3D konstrukt, který se víceméně rovná iluzi (která má ale ve 3D svůj praktický účel), a ve skutečnosti “se všechno děje zároveň”. Neboli všechny vaše “minulý” a “budoucí” já existují *zároveň* a za určitých okolností je možný se s nimi propojit.

O těchto propojenostech a komplexitě různých aspektů duše nebo vlastního “já”, a o této zamotané povaze reality, je většina Sethových knížek. O povaze vědomí, jeho vlastnostech a schopnostech, o tom, jak tvoří realitu, o našich iluzích a omezeních 3D a jak se dostat aspoň trochu za tyto umělé hranice, a o tom, jak je realita fluidní a vůbec ne tak rigidní a jasně definovatelná, jak si to představují vědci.

Tyhle knížky měly za účel rozšířit vědomí a představivost lidí, umožnit jim bourat hranice vnímání a vědomí, který do nich byly naprogramovaný, a otevřít se těm nekonečnějším možnostem, který vesmír poskytuje. Ukázaly i to, že **máme na mnohem víc, než co tady obvykle předvádíme, že zdaleka**

nejsme tak bezmocní, jak si myslíme, a že nad svojíma životama máme mnohem větší kontrolu, než se nám říká – stačí jen **přestat věřit těm věcem, který nás omezují, a začít se na všechno dívat trochu jinak**.

Ra

V 80. letech přišel na scénu Ra, myšlenková forma ze 6D, o čemž už jsme tady mluvili. Tady byl představený koncept těch sedmi úrovní (density), stejně jako STO/STS (Service to Others/Self) – orientace na službu ostatním nebo sobě.

Tady už se stavělo na základech, obsažených v Sethově materiálu, kterej autoři, skrz něž mluvil Ra, znali. Zatímco Seth se víc zaměřoval na jednotlivce – duši, osobnost, vnímání reality – Ra měl obecnější, dalo by se říct kosmičtější zaměření, tj. jak funguje celej vesmír, jak se všechno vyvíjí, podle jakých pravidel, a kde stojíme my ve vztahu ke zbytku vesmíru.

Poprvý se tu ukázalo, že vývoj duše nevede nutně k větší “pozitivě”, ale že je tu legitimní volba STS, lidma obvykle vnímaná jako “negativní”, která existuje i na vyšších úrovních. To je koncept, kterej byl do té doby prakticky neznámý, ale bez něhož bylo nemožný chápat určitý aspekty naší pozemský reality, která je do značny míry manipulovaná právě entitama orientace STS.

Bez toho je nemožný opravdu pochopit, jak může bejt lidstvo tak zkažený a v takovejch sračkách, v jakých je, když se všichni přece snažíme o “dobro”, ne? Bylo tu ukázáno, že tak to není. *Že ne každě se snaží o dobro*, nebo teda aspoň ne o dobro ostatních. Když pochopíme, že náš svět momentálně ovládá někdo, kdo se snaží o *vlastní* dobro a ne o naše, všechno dává mnohem víc smyslu.

Mimo tyhle koncepty bylo skrz *Ra materiál* odhaleno hodně o historii lidstva, jaký má kořeny (který jdou *mnohem* dál, než si pseudovědci dokážou představit), jak jsme se dostali do té situace, ve který jsme, a jak se z ní vymotat.

Hodně se tu mluví o naší současnej vývojovej fázi a nadcházejícím přechodu ze 3D do 4D – co ten přechod znamená, jak bude tak asi vypadat, koho se týká, a co ty z nás, kteří se tu neflákají a někam se vyvíjí, tak asi čeká.

Zatímco Seth ukázal, jak se může vyvíjet jedinec, Ra to doplnil o informace o tom, jak se vyvíjí celý společnost a civilizace, jak mají nějakou kolektivní karmu, a tak dál. Tenhle materiál byl velkým rozšířením dosavadních vědomostí v intergalaktické knihovně na Zemi.

Dolores Cannon

Od začátku 90. let vycházely knihy Dolores Cannon, až do její smrti v roce 2014 – dohromady 19 knih. Vycházejí z její práce s hypnotickou regresí, se kterou začala v 60. letech. Za svoji téměř 50-letou praxi nasbírala skrz regrese ohromný množství informací na spoustu témat.

DC rychle zjistila, že standardní metody učitelů hypnózy jsou dost omezující, a že se může dostat mnohem dál, když je bude ignorovat, tak si vypracovala vlastní, který později i učila. Vytvořila si postup, kdy člověka uvedla do hypnózy a nechala ho jít, kam ho to zavede, což (aspoň ze začátku) byl obvykle nějaký minulej život. (Ale v principu cokoliv, co bylo klíčový k zodpovězení otázek dotyčného.)

Pak si prošli ten život (který byl v 99% případů naprosto obyčejnej a “nudnej”) a zjistili věci, který byly relevantní pro současný život. Lidi chodili k Dolores obvykle (podobně jako ke Caycemu) kvůli nějakým zdravotním problémům, nebo partnerskejm, nebo že měli pocit, že mají v životě nějakou misi a nevědí jakou, ale někdy i jen tak ze zvědavosti, co o sobě odhalí.

Dolores se zanedlouho “náhodně” stalo, že její subjekt při regresi “umřel” dřív, než stihla nějak zareagovat – tj. že v tom minulým životě prošel momentem smrti a začal popisovat, co se dělo *dál*. To bylo pro Dolores překvapením – nikdy předtím to nezkoušela, protože nevěděla, co by se stalo, a měla obavy, aby to někomu neublížilo.

Ted' měla šanci prozkoumat něco víc, a jelikož k žádnéjm komplikacím nedošlo, stalo se to běžnou součástí jejího postupu. Prošli si tu smrt, po níž se tomu člověku začalo “vyjasňovat” vědomí a ukazovat širší souvislosti toho života, a probrali, co se ten člověk měl z toho života naučit, což obvykle vedlo k nějakému zjištění důležitýmu pro současný život.

Pak Dolores přivolala, čemu říkala “podvědomí”, a dávala otázky jemu. Sama přiznává, že ten termín není tak úplně správný, ale tenkrát ho použila proto, že nevěděla, jak jinak tomu říkat, a jelikož tej entitě označovanéj jako “podvědomí” to bylo zjevně ukradený, tak to pojmenování zůstalo.

Ve skutečnosti je evidentní, že tahle “entita” má blíž k tomu, čemu se obvykle říká “vyšší já”, případně by spíš seděl termín “nadvědomí” než podvědomí. Každopádně je to něco, co je součástí toho hypnotizovanýho člověka – nebo spíš ten člověk je součástí toho – a co dokáže dát odpovědi, který ten člověk sám nemá k dispozici.

Je to v podstatě nějaká taková složka jako Seth – něco, co zná historii i nějakou tu budoucnost toho člověka, chápe jeho karmický souvislosti, jeho úkoly, a vidí jeho existenci z širšího pohledu. Tady se teda vyjasnilo, proč byl ukázaný zrovna tenhle život (což evidentně taky nebylo náhodný, protože nějaký tohle “vyšší já” to očividně řídilo tak, aby to bylo k nějakýmu prospěchu), a byly obdrženy odpovědi na otázky, se kterejma ten člověk k Dolores přišel.

Podobně jako u Cayceho, tyhle odpovědi vedly k potřebnejm řešením a zlepšení života dotyčného.

Zatímco každej človíček dostával ty svoje odpovědi, dělo se tu zároveň i něco mnohem většího. Případ DC sám o sobě ukazuje to, co je pointou tohodle článku – že **z té “druhé strany” je to všechno plánovaný a inteligentně řízený. Dolores totiž zjistila, že postupem let se to nějak vyvíjí a jsou jí skrz ty regrese postupně odhalovaný další a komplexnější skutečnosti, ke kterejm se musela propracovat krok za krokem.**

Čas od času narazila při regresi na něco, co se nikdy předtím nestalo. Například na život, který nebyl na Zemi, nebo na život, který nebyl hmotnej, nebo na život v těle housenky, a tak dál. To ji zpočátku obvykle zmátlo (a někdy trvalo třeba desítky minut, než se pořádně vyjasnilo, co se vlastně děje, protože dotyčnej jen popisoval, co vidí, a širší kontext v tu chvíli taky nechápal), ale zároveň ji

to zajímalo a vždycky chtěla vědět víc.

Tyhle posuny o krok dál se ale děly takovým způsobem, aby to dokázala vstřebat. Kdyby na některou z těch informací narazila moc brzo, tak, jak sama přiznává, by nevěděla, co s tím. Až po nějaké průpravě se dostala na úroveň, kde to dokázala přijmout a pochopit. Musela takhle neustále rozšiřovat svoje obzory.

A co bylo evidentní, bylo to, že se to neděje náhodně, ale **někdo nebo něco to řídí**. Samotný to “podvědomí” ji kolikrát v takové situaci řeklo, že je čas odkrojit nějaký další aspekt reality, a často jí bylo i oznámeno, že toho bude víc a může se v budoucnosti těšit na další odhalení (na který samozřejmě později došlo). Ta “druhá strana” i otevřeně brala na vědomí, že úkol DC je o tom psát a že to je všechno “součástí plánu”.

Sama DC považovala tohle “podvědomí” všech lidí za v podstatě jednu entitu, která ji někam vede podle nějakého kosmického plánu. V průběhu těch knížek vidíme obrovské posuny. Ze začátku bylo revoluční jen zjištění, že se dá regresí dostat do doby “mezi” životama. Postupně těch odhalujících zjištění přibývalo víc a víc. Že to mělo nějakou posloupnost a organizovanost, bylo očividné.

Práce Dolores kulminuje v pěti svazcích s názvem *The Convuluted Universe*, kde se setkáme s tou **ohromnou variabilitou toho, jaký formy existence může duše zakusit**. Skrz ty regrese viděla DC všechny možné formy života, na různých planetách, kosmických lodích, nebo světech pro nás úplně nepředstavitelných. Existence jako plyn, jako slunce, jako někdo, kdo doslova tvoří vesmíry, nebo “životy”, který trvaly tisíce nebo miliony let (nakolik se takový měření dá vůbec aplikovat).

Měla možnost nahlédnout do toho, jak jsou životy jedné entity propojené a v podstatě jsou žitý zároveň (podle všeho neznala ani Setha ani Ra – jinak by jí ty věci zdaleka tolik nepřekvapovaly – a spoustu jima vysvětlovaných konceptů objevila nezávisle).

Za svoji kariéru měla DC na kontě doslova tisíce regresí (to se tak stane, když to děláte skoro 50 let prakticky denně), a většina z nich byla naprosto obyčejná, ale postupem času se to posunovalo k zajímavějším věcem a máme tak k dispozici naprosto úžasný příběh, který nám můžou objasnit stovky věcí ohledně toho, co všechno se dá zažít, jaké to má účel, a jak je to spolu propojené.

Jedním “omezením” DC bylo, že nechtěla řešit nic “negativního”. Držela se teda toho, že všechny mimozemské entity jsou “pozitivní”, ačkoliv několik jejích regresí jasně ukázalo, že tak jednoduchý to vážně není. Tohle ale vždycky nějak vyblokovala a nepřikládala tomu důležitost, i když čtenář, kterej takový předsudky nemá, to tam jasně vidí.

Na jednu stranu to může bejt vnímaný jako nedostatek, ale možná i to bylo součástí plánu, protože takhle je ten materiál přístupnej asi dost velkému množství lidí, kteří to z toho pozitivního pohledu snesou, ale ty negativní aspekty už by na ně byly moc a tím materiálem by se neprokousali. Takhle je to celkem snadný čtení a zdaleka ne tak znepokojující jako třeba některý aspekty Ra materiálu.

Rozhodně je to perfektní čtení pro rozšíření obzorů.

Plejádani

V roce 1992 přišli na scénu skrz Barbaru Marciniak “Plejádani”. Materiálu zdaleka nebylo tolik, jako z většiny těch ostatních tady zmíněných zdrojů, ale Plejádani jsou podobná entita jako Ra a Cassiopejci a do toho zbytku dobře zapadají.

Byla to opět taková příprava na nadcházející časy, připomenutí toho, kdo jsme, a rady, jak se v našem vývoji dostat dál. Byla to připomínka toho, že tu nejsme jen tak náhodně, že to všechno má

nějaký účel a smysl, a že nikdy *nejsme sami*. Že jsme součástí něčeho mnohem většího, než si dokážeme představit.

Ve srovnání se Sethem nebo Ra to není něco, co by se dalo roky studovat, ale je to dobrý materiál pro začátečníky, kteří teprve začínají zjišťovat, že ta skořápka, ve které do nedávna žili, je umělá a pěkně trapná, a potřebují trochu nasměrovat, kudy z ní ven. (A na rozdíl od většiny toho ostatního to vyšlo i česky.)

Pak se s tím samozřejmě roztrh pytel a “Plejádany” “kontaktoval” kdekdo, protože to bylo v módě a dalo se na tom něco vydělat. Že to jaksi postrádalo “kvalitu” původních Plejádánů, asi netřeba zdůrazňovat. Ale takhle je to vždycky – po jakémkoliv pozitivním úspěchu musí existovat masivní úsilí o korupci.

Cassiopea

V roce 1994 Laura Knight-Jadczyk, po několika prvotních, neúspěšných pokusech kontaktovat někoho, kdo má nějaký kloudný odpovědi, “vytočila správné číslo” a na druhém konci se ozvali Cassiopejci. Strhla se tak trochu informační lavina, která (už ve značně zpomalené podobě) trvá do dneška.

Cassiopejské materiály jsou velmi rozsáhlé, ale vedle samotných záznamů komunikace jsou tu i knížky Laury o historii, politice a dalších tématech, v jejichž studiu použila vodítka získaná od Cassiopejců. Tyhle knihy se vyznačují až neuvěřitelnou propojeností ohromného množství faktů a souvislostí.

Cassiopejské materiály staví na základech Ra materiálu a rozšiřuje a prohlubuje ho. Koncepty sedmi vývojových úrovní a STO/STS jsou tu rozebrány víc do detailu. Je tu hodně detailů o 4D STS a vůbec o tom, jak operuje ta “negativní” strana, protože tohle je ve většině jiných materiálů dost opomíjený.

S tím souvisí i velké množství informací o struktuře moci na Zemi, včetně politiky, bankéřů, tajných společností, atd., a jejich *propojení* se strukturou moci entit *mimo* Zemi. Je tu odkryto hodně o manipulacích vládoucí “elity” a účelu toho všeho.

Vždy je to ale doplněný informacema o tom, co si z toho můžeme vzít a jak se tomu bránit. Obrana není možná bez vědomostí o tom, čemu se bráníme, a v tomhle směru jde Cassiopejské materiály dál než asi jakýkoliv jiný tohoto typu.

Je tu opět hodně o historii a prehistorii lidstva, o tom, jak naše historie souvisí s jinými bytostmi a místy ve vesmíru, odkud jsme se vzali a kam jdeme, a kdo a jak a proč ovlivňoval naši historii na Zemi. Jsou tu informace nejen o těch sedmi úrovních, ale taky o jiných vesmírech a dimenzích a interakcích mezi nimi a naší “známou” realitou.

Dovíme se tu hodně o různých záhadách jako je bermudské trojúhelníky, nebo odkud se berou všechny ty divné bytosti, který lidé občas vidí, a co jsou zač. Jelikož tým kolem Laury je větší než byl v případě Setha nebo Ra, je tu i širší spektrum zájmů a otázek (v poslední době se na otázkách v jednom sezení podílí desítky lidí), a materiály teda pokrývají širokou škálu témat.

A zatímco sezení u Ra bylo kolem stovky, tady jich je momentálně k dispozici asi [420](#).

To je jen několik významnějších příkladů naší neustále se rozrůstající intergalaktické knihovny, kterou máme díky technologii všichni k dispozici. (I když teda kdo neumí anglicky, tak má přístup sotva k polovině, ale pořád je toho dost a to už je jiný problém.)

Channeling

Nedávno mi někdo v konverzaci nadhodil channeling a že k většině toho nemá důvěru, tak jsem se nad tím zamyslel. Zjistil jsem, že znám vlastně jen 3 takový zdroje, který mi připadají významný – Seth, Ra, a Cassiopaea. Dali by se počítat i Plejádani, ale to je co do rozsahu jen taková kapka v moři, ve srovnání s těma třema ostatníma.

Narazil jsem i na spoustu dalších, ale nic z toho na mě nepůsobilo dostatečně věrohodně. Takže bych souhlasil, že *většina* toho moc důvěryhodná není. To má spoustu důvodů a některý jsou vysvětlený v [tomhle článku](#) o rozlišovacích schopnostech, kde Laura mimo jiné komentuje Seta a Ra a má k tomu pár zajímavých poznámek.

“Seth materiál představil do channelingu koncept pravděpodobnosti”, píše Laura, “Sethovy diskuse multidimenzionality a větvení pravděpodobných cest byly příklady sloučení vědy a mysticismu.”

Poukazuje na to, že tenhle materiál zdcadlil v metafyzickejch pojmech to, co bylo objevený ve vědeckejch kruzích, a že byl *dalším krokem* v oblasti spirituálního rozvoje.

Samozřejmě potom, co nám Jane Roberts představila Seta, všechny ostatní zdroje na světě naskočily na trend “pravděpodobnosti” a “multidimenzionality” s nekonečnými variacemi a permutacemi jejich vlastních verzí těch myšlenek, s tím, že většina z nich měla propastně daleko ke kvalitě, soudržnosti a konzistentnosti Seta.

Tohle je ten kámen úrazu v naší knihovně – jak se objeví nějaký opravdu hodnotnej materiál, následuje ho nespočet všemožnejch imitací, který by se daly rozdělit do několika kategorií. Jsou tu lidi, kteří se *snaží*, ale z různých důvodů to prostě nemá dostatečnou kvalitu – často proto, že dobrý úmysly nemůžou nahradit desítky let poctivýho studia. Pak jsou tu ti, co si řeknou, “Tohle dokážu napsat taky a vydělám na tom!” a sesmolej nějakou variaci na daný téma (a vydělaj na tom). A pak je tu CIA a spol, který se postarají o to, aby někdo napsal něco podobnýho, ale některý koncepty trochu přetvořil k obrazu... STS.

Jednou věcí, které si u Seth materiálu můžeme všimnout, je vysoká úroveň skepticismu zprostředkovatelky. Jane Roberts byla jestřábem bdělosti způsobem, o kterém se většině moderních trendových zprostředkovatelů [channelers] evidentně ani nesní.

Tady je jedno vodítko k rozdílu mezi kvalitním přenosem informací a proudem blábolů a slátanin. Channeling je plnej “superpozitivních” blondýn, který věří úplně všemu, co k nim přijde nějakou metafyzickou cestou. Racionální analýzy nejsou schopný, a jejich “intuice” jim nějak vždycky říká, že je to všechno pravda. (Můžeme spekulovat o tom, nakolik je jejich “intuice” vedená vidinou zisku z knížek a podobně.)

Vlastně tu máme dva druhy úplně stejně okamanejch lidí – jedni si myslí, že všechno, co se k nám dostane nějakou metafyzickou nebo “okultní” cestou, je špatný a je to manipulace *negativních* entit, a druzí si myslí, že všechno z takovejch zdrojů přichází “shora” a musí bejt *pozitivní*. Proč si jedni jako druzí myslí, že všechno jde jen z jedny strany (a ta druhá snad ani neexistuje) a nejsou schopni v tom najít nějakou rovnováhu, je mi záhadou, ale zjevně se to děje.

Někdo odmítá ve vesmíru vidět cokoliv negativního a například si namlouvá, že jakákoliv bytost nebo civilizace pokročilejší než my musí bejt nutně “dobrá” a chtít nám pomáhat, a potom věří čemukoliv, co se zdá přicházet z takovejch zdrojů. To je samozřejmě naivní a ukazuje omezený chápání světa.

Na druhou stranu jsou tu ale ti druzí, kteří si stejně kategoricky myslí, že *všechn* channeling je manipulace negativních entit, což je sice otočený o 180 stupňů, ale úplně stejně krátkozraký. Takže

je to něco jako *sluníčkáři* versus *mrzouti*, kteří se mezi sebou nemůžou dohodnout, či iluze je ta správná. Přitom to, že když existuje nějaký *nástroj*, mají ho k dispozici *obě* strany, mi nepřipadá jako nějak náročná myšlenka.

Budeme-li hledat další zdroje, které vyjadřují to “spojení vědy a ducha”, objevíme Ra materiál, neboli The Law of One (zákon jednoty). Opět si všimneme, že je tu vysoká konzistence mezi těmito informacemi a současným chápáním materiálního světa v souvislosti s fundamentálními energiemi polarity. V tomho velkém kroku vpřed jsme se dověděli, že stejně jako se hmotný svět projevuje z pečlivé rovnováhy sil, stejně je tomu v případě údajných “vyšších rovin”. Jinými slovy, v rozporu s mnoha přeslazenými prohlášeními o tom, že pro vzestup musí být člověk “dobrý”, Ra nás informuje, že v říši Vyšších Dimenzí není vše nutně “dobré”.

A opět vidíme způsob, jakým byl tento materiál zprostředkován. Ra materiál byl svědomitě pročesán kooperativní, pečlivě koordinovanou interakcí minimem tří účastníků se osobností, tj. Dona Elkinse, Carly Rueckertové, a Jamese Allena McCarthyho.

A i tady, potom, co nám Elkins, Rueckertová a McCarthy přinesli Ra, všechny ostatní zdroje na světě naskočily na trend “hustot” [density] a “polarity STS/STO”, s nekonečnými variacemi a permutacemi svých vlastních verzí těchto pojmů, s tím, že většina z nich měla propastně daleko ke kvalitě, soudržnosti a konzistentnosti Ra.

Laura poukazuje na to, že jak Jane Roberts, tak Carla a spol byli *skeptici*, kteří obdrženej materiál pečlivě analyzovali a implicitně k němu neměli důvěru. Nikdy to u nich nebylo o tom, že dostanou nějaký informace, předají je dál, a počkaj, až se posypou prachy za knížky. Sami se neustále vzdělávali a hledali způsoby, jak příchozí informace co nejvíc “ověřit” a korelovat se spoustou jiného materiálu.

Do stejný kategorie samozřejmě patří Laura sama. Ke spoustě témat, o nichž později nahromadila celou knihovnu informací, přistupovala nejen se skepticismem, ale až s odporem. Se všema těma “nadpřirozenejma” věcmi a UFO nechtěla mít nic společného. Jenže ji zajímala pravda a časem se holt ukázalo, že pravda není vždycky taková, jakou bysme ji chtěli mít.

Když navázala kontakt s Cassiopejcema, bombardovala je všemožnejma otázkama na všechny témata, který ji napadly, a pak analyzovala ty odpovědi a hledala v nich nějaký důkaz toho, že je to jen “odpad” z nějakýho nedůvěryhodnýho zdroje. Hledala v odpovědích rozpory a nesmysly, ale nenacházela. Trvalo dlouho, než připustila, že tenhle zdroj jako odpad nevypadá. Skepticismus jí ale zůstal. (Samozřejmě totální ignorant v tom “najde nesmysly” v každé druhej větě, ale to už je problém v přijímači.)

To, že autorky zmíněnejch tří “channelovanejch” (fakt nevím, co s tím slovem mám dělat v češtině) materiálů jsou skepticky založené a implicitně těm informacím, který k nim proudí, nevěří, má zřejmě hodně do činění s tím, že to jsou zrovna ty, u kterejch jsem strávil hodně času.

Laura též podotýká:

Jak jsme mnohokrát opakovali – a jak často opakují Cassiopejci – nezávislé studium a získávání vědomostí je JEDINÝ způsob, jak rozvinout rozlišovací schopnosti.

Ve článku se řeší povaha channelovanýho materiálu od Anny Hayes, kterej zní jako nekoherentní slátanina náhodnejch pojmů, ale kterej určitý lidi obhajovali, a někdo k tomu řek: “Člověk nemusí nic vědět o určitém tématu, když ty informace nepochází od něj, ale z vyššího zdroje.”

S tím Laura kategoricky nesouhlasí a naopak tvrdí, že pouze s vlastníma rozsáhlejma znalostma

může člověk posoudit, jestli materiál “z vyššího zdroje” je opravdu z nějakého zdroje, kterej ví, o čem mluví, nebo je to manipulativní klam nějakých záludných entit, či snad jen náhodný bláboly vlastního podvědomí nebo tak něco.

Jinými slovy, materiál získanej z channelingu sám o sobě nemá žádnou hodnotu, pokud člověk nemá dost znalostí na to, aby tu hodnotu moh nějak posoudit. Kvalita vysílání je houby platná bez odpovídající kvality přijímače. Je to jako to rčení o perlám sviním – můžete říct lidem ty největší moudrosti a nejhlubší pravdy, ale většině to bude prd platný, protože z toho nic nepochopí. Což taky znamená, že většina lidí nedokáže poznat, jestli jim říkáte nejhlubší pravdu nebo náhodný bláboly. A pokud jsou to autoritáři a vás považují za autoritu, uvěří vám ty bláboly úplně stejně jako tu pravdu. Jinej, i když úplně stejně marnej, typ jsou “internetoví všeznámkové”, kteří se při zaslechnutí ty nejhlubší pravdy budou hádat do krve o tom, že je to kravina.

Můžete mít ten nejlepší zdroj informací, ale bez dlouholetého vlastního studia a nějaký praxe je téměř jistý, že pokud vůbec budete mít sami pocit, že to chápete, tak to budete chápat *špatně*. Proto Cassiopejci kladou důraz na to, že do toho každej musí vložit hodně svého vlastního úsilí, aby z těch informací moh mít nějaký užitek, což platí nejen pro ten *channel*, ale pro všechny čtenáře.

Ty dva opačný názory – že informace “zvenku” jsou buď všechny pozitivní nebo všechny negativní – jsou výsledkem *předsudků*, což je jedna z největších zábran skutečnému vzdělání. K překonání předsudků potřebujeme nápravu způsobu myšlení, ale taky ohromný množství vlastního studia.

Ty předsudky jsou často výsledkem mezer ve vzdělání. Lidi, kteří věří v channelingu *všemu*, nemají často absolutně žádný vědecký vzdělání, proti kterému by mohli porovnat obdržený informace. Je lehký uvěřit blábolům, když nemáte žádný vzdělání, který by je snadno vyvrátilo.

Na druhou stranu jsem si jistej, že 99% lidí, kteří tvrdí, že všechn materiál z channelingu jsou nesmysly, nikdy z žádného toho materiálu nepřečetlo ani stránku. Často se lidi odvolávají na “intuici”, když odsuzují materiál, kterej nečetli. Fajn, intuice je dobrá, ale co si počnete s faktem, že půlce lidí “intuice” říká, že to je pravda, a druhý půlce, že ne? Zřejmě někoho ta intuice klame, a jak víte, že to nejste vy?

Intuice je dobrá, ale sama o sobě nestačí. Ona totiž i ta intuice vyžaduje nějaký *vědomosti*, aby vůbec fungovala. Příznivec channelingu, kterej se vysmívá vědě, kterej nerozumí, je na tom podobně jako odpůrce channelingu, kterej žádný takovej materiál nečet, a už vůbec ne celej.

S channelingem jako *metodou* získávání informací není problém – funguje to. Problém je, že stejně jako nemá každej stejně hodnotný výsledky při práci s kladivem nebo při hře na piano, tak každej nemá stejnou kvalitu výsledků při “channelování” informací. Odsoudit channeling jako celek by ale byla stejná blbost jako odsoudit kladivo, protože jste ho viděli jen v rukách nemehel, nebo odsoudit klavír, protože jste na něj viděli hrát jen nahluchlý retardy. Je to prostě *nástroj*. A jako každej jinej nástroj se dá použít dobře nebo blbě.

A ohledně kvality materiálu obdrženého od nejasných entit je tu ještě jedna věc. *Co nebo koho* se vám podaří kontaktovat do velké míry závisí na *vašem vnitřním nastavení, motivaci a orientaci*. Pokud vám jde o nějaký osobní zisk, což je orientace STS, pak jsou s váma kompatibilní entity STS a spojí se s těma. Samozřejmě vám nalžou, že nic takového nejsou, protože to chcete slyšet. Ale váš přístup, vaše vibrace, frekvence vašeho vědomí, to všechno má dopad na to, s čím navážete kontakt.

Navázat kvalitní kontakt, kterej vás dokáže o něčem pravdivě informovat, se v principu dá, ale musíte mít odpovídající vnitřní nastavení a pokoušet se o něj z důvodů, který zapadají do orientace STO. Proto Cassiopejci po nějaké počáteční fázi Lauře vysvětlili, že jestli si ten kontakt s nima chce

udržet, tak by měla omezit osobní otázky (tj. pro vlastní prospěch) a zaměřit se víc na otázky, jejichž odpovědi budou k užítku i ostatním. Jinak by se její "frekvence" posunovala směrem k STS, přestala být kompatibilní s Cassiopejcema, a otevřela by se negativním vlivům, který by ten kontakt mohly nenápadně převzít (což se evidentně stalo jinejm lidem).

Stejně tak je vhodný omezit otázky na věci, na který při troše snahy můžete najít odpovědi sami. To je v podstatě lenost a pokus získat něco snadno, což opět míří k STS. To je důvod, proč v současném kontaktu s Cassiopaeou některý celkem očividný otázky nepadnou. Laura a spol. si zvykli neptat se na věci, který si můžou nastudovat.

Tohle má ale i druhou stranu mince: **když na to půjdete dobře, tak kontakt s nějakým zdrojem pravdy není zas tak náročnej, jak by se mohlo zdát, a naopak vám nehrozí, že se vás bude pokoušet oblafnout nějaký reptoid, protože s vaší frekvencí prostě není kompatibilní.** Pro kvalitní kontakt je třeba odstranit ego a dělat vše v zájmu ostatních lidí. Jak tam začne sílit ego, kontakt jde do háje a převezme to někdo jinej.

Stručně řečeno, channeling je *funkční metoda*, ale "kvalita" kontaktu odpovídá "kvalitě" kontaktéra (která se časem může měnit, pozitivně i negativně). Kvalitních kontaktů je možná málo, protože je takřikajíc málo "kvalitních" lidí, ale málo není nula.

Další zdroje

Když v tej intergalaktické knihovně strávíte víc času, přepadne vás pocit, že máte ohromný štěstí, že takovou knihovnu máte k dispozici, obzvlášť ve spirituálně bažinatém prostředí, jakým je pořád ještě Země. Zjišťujete, že vlastně všechny informace, který byste mohli chtít, jsou vám k dispozici. Ale na to, aby vám byly k *užitku*, se musíte neustále rozvíjet a vzdělávat.

Problém na Zemi ve smyslu, že spoustu věcí *nevíme*, netkví tolik v tom, že by ty vědomosti nebyly dostupný, jako v tom, že drtivá většina lidí nevyvíjí absolutně žádný úsilí, aby je získala, a jen tak samy od sebe jim do hlav nenaskáčí.

Všechno je v první řadě o vlastní motivaci a snaze. Jak se říká, kdo hledá, najde, a taky když je žák připravený, učitel se objeví. (Nebo aspoň žák "čirou náhodou" zabloudí do knihovny.)

Do intergalaktický knihovny bylo za posledních 100 let přidanejch nespočet knížek na různý témata. Raymond Moody prozkoumal zážitky klinický smrti mnoha lidí a sepsal to do několika knížek. Tím lidstvo získalo z relativně vědeckýho pohledu informace o tom, že smrt není konec a za tím prahem, zdá se, všichni, kdo ho překročí, objevujou něco celkem konzistentního.

Robert Monroe byl pionýrem astrálního cestování v západním světě. Strávil velkou část svého života experimentováním s vědomým opouštěním těla. Mimo tělo "chodil" na různý místa, pozoroval tam různý události, a pak si u účastníků těch událostí ověřoval, že se to opravdu stalo "v reálnym světě" a ne jen v jeho fantazii. O tom máme k dispozici tři jeho knihy.

Ingo Swan, Hal Puthoff a další přinesli "remote viewing", neboli vidění na dálku. Ukázali, že je možný "vidět" prakticky cokoli, co se děje kdekoli ve světě, nebo se dělo v minulosti, nebo do jistý míry i co se bude dít v budoucnosti. RV prošlo spoustou solidních vědeckejch experimentů a úspěšnost je *hodně* daleko za hranicema náhody. Mainstream nemá jak RV vyvrátit, protože ty důkazy jsou neprůstřelný, tak ho ignoruje. Ale je to tady, pro všechny, kteří se nebojí knihoven.

Castaneda přines zase něco jinýho. Jím zprostředkovaný učení Toltéků nám ukázalo pohled na *osobnost* způsobem, kterej je o míle napřed oproti celej západní psychologii. Don Juan nám skrz Castanedu ukazuje, jak pracovat s vlastníma chybama/nedostatkama a systematicky odstraňovat

dysfunkční modely chování.

Ukazuje, jak stopovat sám sebe a vypátrat motivaci vlastního chování, vysvětluje, jak nás určitý modely chování jen naprosto zbytečně okrádají o energii a vězní nás v určitéch mezích, a popisuje metody, jak tyhle bloky překonat. Učí nás, jak žít vědomě a ne automaticky, což je pro osobní rozvoj zásadní.

Zároveň je tu popsáno, jak je možný využívat snění a proměnit ho z pasivního procesu, nad nímž nemáme žádnou kontrolu, na fenomén, jehož prostřednictvím můžeme aktivně prozkoumávat třeba jiný světy. Ukazuje, že sny je možný ovládat a dělat ve snění kdeco – což spousta lidí na světě praktikuje, zatímco mainstream stále trapně předstírá, že to nejde.

Nedávno se ke mně od několika lidí dostal Vadim Zeland, takže se prokousávám Transurfingem. Je to další zajímavý zdroj, který se v mnoha ohledech překrývá s učením Tolteků – některý části jsou prakticky stejný. A zároveň se tu najde dost korelací třeba se Sethovým materiálem. A takhle můžeme jít dál a dál. Je toho k dispozici víc, než kdo může za jeden život projít – což ale není nutný, protože každé je trochu jinde a má trochu jiný potřeby.

Důležitý je, že tady vlastně máme všechno k dispozici. Stačí se dívat. A když se díváme pořádně, **všimneme si i toho, jak je to neskutečně organizovaný, jak sem ty informace pořád proudí a přizpůsobují se tomu, co je tu zrovna zapotřebí, a jak to zapadá jedno do druhého a doplňuje se to.**

Jak si v takovém prostředí někdo může myslet, že jsme ve vesmíru sami? Snad jen slepej a hluchej.

AUTOR: Antivirus

[ZDROJ](#)